

den Hjælp, som man heldigvis i nogle Fag kan yde dem; de maa rent og skært sulte.

Jeg vil ligesom det ærede Medlem for Vraa anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling i Udvalget, men forhaabentlig ikke alt for langvarig. Og jeg kan slet ikke se, at den Omstændighed, at der er nedsat en Kommission, skulde træde hindrende i Vejen for at frømme denne Sag saa hurtigt, som det ifølge Sagens Natur er muligt. Jeg giver det ærede Medlem for Randers (Poul Rasmusen) Ret i, at der ved det praktiske Arbejde med en saadan Lov, naar den bliver til Virkelighed, kan indhentes en Del Oplysninger, paa Grund af hvilke der saa maaske kunde lovgives yderligere, og hvorved Erfaringen kunde drages ind under Kommissionens Arbejde. Men jeg stoler ikke paa, at hvert Fald vil jeg se det, før jeg tror det, at den Kommission, der er nedsat, bliver færdig til Foraaret — det forekommer mig navnlig, at det ærede Medlem for Vraa bør kunne have en begrundet Mening om, hvor naar den bliver færdig, eller ej —, og naar man ikke kan dette, bør man ikke udsætte denne Sag af Hensyn til Kommissionens Arbejde.

I Fjor, da Forslaget forelaa fra Højres Side, kom det først frem i April Maaned, der er altsaa nu rigtig god Tid til at behandle Forslaget i Udvalg, og for den Sags Skyld er der ikke noget til Hinder for, at Sagen kan blive ført til Ende i Udvalget og her i Tinget i indeværende Aar. Men de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem for Vraa, have gjort mig betænkelig, og jeg vil derfor ikke blive meget forbavset, hvis Resultatet alligevel skulde blive det, at det ikke blev behandlet til Ende. Og for dette mulige Tilfældes Skyld vil jeg meget gerne stille et Spørgsmaal til de ærede Forslagsstillere. Jeg spurgte i Fjor den ærede Forslagsstiller, det ærede Medlem for Randers (Poul Rasmusen), om han var saadan et enligt Skud, der var skudt op fra en ikke forberedt Jordbund, eller om der var mange Skud paa samme Mark, om man kunde vente, at flere vilde slaa Følge med ham, pippe frem og vise, at der nu er et virkelig socialist Højre. Om det er det, der har fremkaldt, at der er skudt 3 Skud flere op i Aar, ved jeg ikke, men det kan naturligvis kun glæde, naar det viser sig, at Højremarken er saa gødet, at der i hvert Fald er Fremgang. Det har glædet mig, og mest har det glædet mig blandt disse forhaabentlig ikke vilde Skud at finde det ærede Medlem for Slagelse (Lange),

thi uden nogen som helst Forklejnelse for nogen af de øvrige Forslagsstillere vil jeg sige, at jeg mener, at han har Jordbund i visse Kredse, hvor jeg ikke antager, at de andre have det. Selv om vi tilhøre et bestemt Parti, komme vi nemlig fra forskellige Sider, og Forbindelsen kan være fastere for nogles Vedkommende end for andres. Jeg tør maaske aabenbare noget, som jeg tænkte paa, sidst Forslaget var fremme. Jeg tænkte da, at det ærede Medlem for Randers (Poul Rasmusen) havde faaet Lov til at stille et saadant Forslag, saaledes som man giver unge Mennesker og endnu yngre Mennesker Lov til at forlyste sig med en Ting for at tilfredsstille dem eller for at gavne dem. Jeg tænkte noget saadant i Fjor, og jeg antydede det i mine Udtalelser, men i Aar er der altsaa 4 Medlemmer, deriblandt det ærede Medlem for Slagelse. Nu vil jeg gerne spørge den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, og hvis jeg maatte rette et Spørgsmaal direkte til det ærede Medlem for Slagelse, ogsaa ham, hvad man vil gøre, hvis Forslaget atter i Aar ikke fører til en endelig Behandling i Folketinget eller ikke bliver vedtaget i Folketinget, vil man saa tage Skridtet fuldt ud og vise, at Højre, det virkelige Højre, staar paa dette Grundlag. Vil man saa, for at vise, at det er alvorlig ment, sende Sagen op i Landstinget og lade dem, der have Fler-tallet deroppe, bære Sagen frem, eventuelt kæmpe for den paa Valgtribunerne, ofre deres Mandater for den. Vil man det? Jeg er i Øjeblikket i Tvivl, en sørgmodig Tvivl, men jeg kan lade mig overbevise, naar jeg ser Kendsgerninger. Jeg tillader mig derfor at rette dette Spørgsmaal, hvis det skulde være Tilfældet, at Højre nu er blevet socialist helt igennem, saa skulde der være sket et forskrækkeligt Omslag inden for dette Parti. Jeg mindes saaledes i 1901, da der var Forslag fremme fra socialistisk Side i Landstinget om Nedsættelse af Arbejdstiden til 8 Timer, da vedtog Landstingets Højre Afslutning og Forkastelse af Sagens Overgang til anden Behandling. Det var Højres daværende Stilling. Paa lignende Maade, om ikke slet saa brutalt, har man baaret sig ad, hvor der har været Tale om Hjælp til arbejdsløse.

Derfor kan det ikke undre de ærede Højremænd, at man fra vor Side, indtil vi have Kendsgerningernes sikre Grund under vore Fødder, tvivler om, at det er Alvor. Jeg ved, at man maaske ikke maa sige det her, men vi have i alt Fald Lov